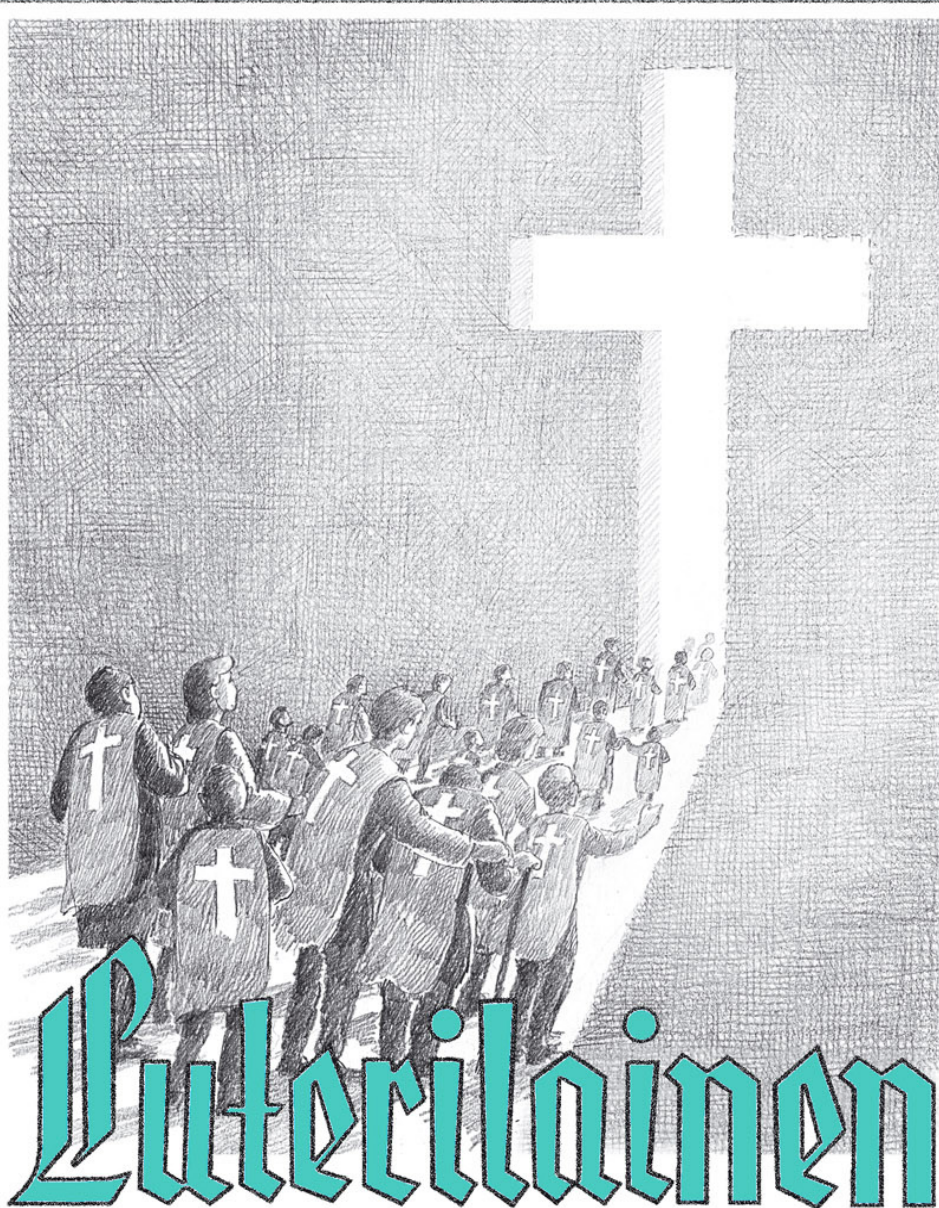

NUMERO 6-7 2018 • 1926 -2018 • 93. VUOSIKERTA

Jos te pysytte minun sanassani, niin te
totisesti olette minun opetuslapsiani;
ja te tulette tuntemaan totuuden,
ja totuus on tekevä teidät vapaiksi.
Joh. 8:31, 32

MARTTI LUTHER

Vailla epäilystä

Tässä on ensimmäisenä, pääuskonkohtana se, että Jeesus Kristus, meidän Jumalamme ja Herramme, on "on alttiiksi annettu meidän [lain] rikkomisiemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden." (Room. 4:25). Hän yksin on "Jumalan Karitsa, joka kantaa pois maailman synnin" (Joh. 1:29). "HERRA heitti hänen päälleen meidän kaikkien syntivelat." (Jes. 53:6). "Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa" (Room. 3:23–25). Koska tämä siis on uskottava, ja kun tätä ei voida saavuttaa eikä käsittää millään teolla, lailla, tai ansiolla, niin on selvää ja varmaa, että ainoastaan tämä usko tekee meistä vanhurskaita, niinkuin pyhä Paavali sanoo Roomalaiskirjeen kolmannessa luvussa sanoo: "Niin päätämme siis, että ihminen julistetaan vanhurskaaksi uskon kautta, ilman lain tekoja." (Room. 3:28) "hän itse on vanhurs-

kas ja julistaa vanhurskaaksi sen, jolla on usko Jeesukseen." (Room. 3:26)

Tästä uskonkohdasta ei voida väistyä eikä myönnäyttää vähääkään, luhistukoon sitten taivas ja maa ja kaikki muu mikä luhistukseen on; sillä "taivaan alla ei ole muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitää pelastua.", sanoo pyhä Pietari (Apt. 4:12). "Ja hänen haavojensa kautta me olemme parannetut" (Jes. 53:5). Tähän uskonkohtaan perustuu kaikki se, minkä me opetamme ja elämme toisin kuin paavi, perkele ja maailma. Meidän täytyy siis olla siitä aivan varmoja, vailla epäilystä; muussa tapauksessa kaikki on hukassa, ja paaville ja perkeleelle ynnä kaikille muille vastustajillemme jää voitto ja oikeus.

Schmalkaldenin uskonkohdat, Evankelis-Luterilaisen Kirkon Tunustuskirjat s.246-247. Suom. A. E. Koskenniemi. Turku: 1948 (SLEY). Otsikointi MM. Raamatunkohdat: STLK2017.

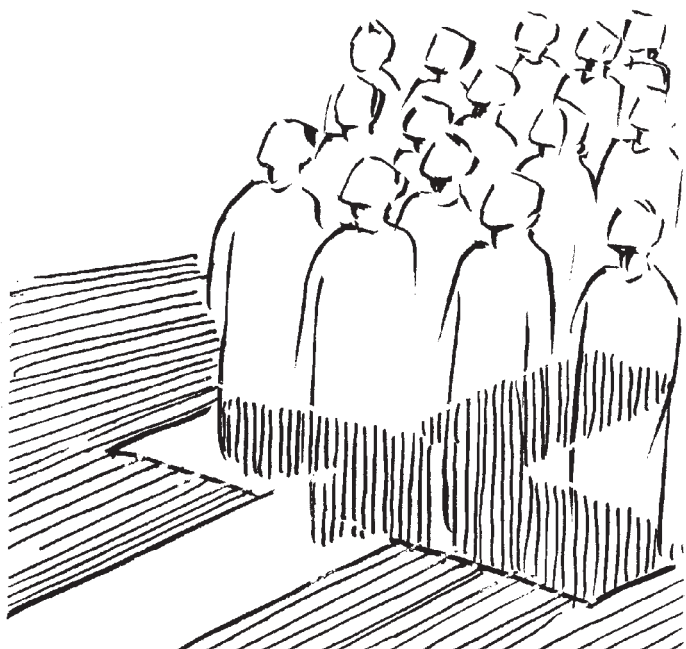
N:o 6 - 7 2018

Pelastusvarmuus

Oi Herra kuinka kauan? (Ps. 90:12–13) Nämä sanat toistuvat usein läpi Psalmien kirjan. Eikä ihme: elämämme aikana paha ahdistaa uskovaista monelta taholta emmekä useinkaan tunne saavamme rauhaa. Sen sijaan uskoamme koetellaan. Kuitenkin saamme rauhoittaa itsemme sillä, että koettelemukset tulevat meille rakastavan taivaallisen Isämme kädestä. Hän ei salli koettelemusten käydä yli voimiemme, vaan on valmistanut meille niistä pääsyn. Tämä ahdingosta pääsy on meille annettu hänen lupauksen sanoissaan Raamatussa, jonka kautta hän yhä enemmän tahtoo uskoamme Vahtaajaamme vahvistaa.

Seurakuntamme ovat kärsineet kuluneena vuonna katkeria tappioita, jotka ovat aiheuttaneet surua ja hämmennystä meille kaikille. Joku on saattanut jopa loukkaantua Jumalalle ihmetellen, miksi hän sallii seurakuntansa menettää opettajiaan? Jumala ei kuitenkaan loukkaannu meille, kun suremme menetystämme. Kristuskin suri sanoen Israelin kansasta: ”kuinka usein olenkaan tahtonut koota lapsesi, - - - Mutta ette ole tahtoneet.” (Matt. 23:37) Uskovan sydämeen sattuu, kun vierestä tyhjenee paikka alttarikaiteella. Mutta siihen luoksesi alttarin äärelle jää Hän, joka on luvannut: ”Vanhuuksenne asti minä olen sama, aina harmaantumiseenne saakka minä kannan. Niin minä olen tehnyt, ja vastedeskin minä nostan, minä kannan ja pelastan.” (Jes. 46:4)

Miten varmat nämä sanat ovatkaan! Vierellemme jää Hän, Kristus, joka nostaa meidät armollaan, kun lankeamme, kantaa, kun uuvumme ja pelastaa kaikesta pahasta. Kun uskonelämämme on

kerran näin hänen kädessään ja pelastuksemme on yksin Herran työ, saamme jäädä uskossa vastaanottamaan kaiken, minkä hän on meille hankkinut ja tarjoaa. Siihen kuuluu myös hänen palvelunsa meidän sielunhoitajanamme. Kun me huudamme psalmistan sanoin: ”Oi Herra kuinka kauan?” Ovat nekin sanat Jumalan meille antamat, joita saamme käyttää häntä avuksi huutaaksemme. Kun Jumala on näin ympäröinyt meidät sanallaan, saamme myös olla vakuuttuneita siitä, että se pelastus, joka hän sanassaan meille lupaa, on varma. Tämä kirkkovuoden viimeinen Luterilaisen teksti käsittelevät pelastusvarmuuttamme eri näkökulmista. Mukana on myös uusi osio ”Valitun rouvan terveisiä”, jossa julkaistaan sisarseurakuntiemme lähettämiä tervehdyksiä.

Toivon että tämä luterilaisen numero on sinulle, lukijamme, lohduksi ja vahvistukseksi uskossa Vapahtajaamme Jeesukseen Kristukseen.

"Kaikki publikaanit ja syntiset tulivat hänen luokseen kuulemaan häntä. Mutta fariseukset ja kirjanoppineet nurisivat ja sanoivat: "Tämä ottaa vastaan syntisiä ja syö heidän kanssaan." (Luuk. 15:1–2)

"Kaikki publikaanit ja syntiset tulivat hänen luokseen kuulemaan häntä." Näitä sanoja meidän ei tule koskaan pitää itsestäänselvinä. Ei ole itsestäänselvä asia, että suuri kaikkivaltias Jumala ottaa vastaan ihmisiä ja kerää ympärilleen syntisiä, jotka eivät ole ainoastaan rikkoneet hänen pyhää tahtoaan ajatuksin, sanoin ja teoin, vaan joiden sydämet ovat epäusko ja tottelemattomuuden myrkyttämät. "Sillä sydäimestä lähtevät pahat ajatukset, murhat, aviorikokset, haureudet, varkaudet, väärät todistukset, jumalanpilkat." (Matt. 15:19)

Siitä huolimatta, vaikka toisen synti on kätöksä ja toinen elää häpeämättä synnissä, Herra Jumala lausuu molemmille tuomionsa: "Kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet. Ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvää on, ei yhden yhtäkään." (Room. 3:12) Syntiinlankemuksen tähden on maailma ahdingossa ja "synti on kansakuntien häpeä." (Snl. 14:34) – niinpä tässä elämässä, synnin myrkytettyä

maailman, vihamielisyys kasvaa ja tuo mukanaan vain murhetta ja kurjuutta.

Synti on senkin vuoksi kansakuntien häpeä, koska sen kautta perkele pitää ihmisiä sidottuna kahleissa ja Herra Jumala tulee lausumaan kadotustuomionsa heille. Siksi jokaiseen ihmiseen sovelletaan sana: "Pelottavaa on langeta elävän Jumalan käsiin." (Hepr. 10:31) ja "HERRA, Jumalasi, on kuluttava tuli, kiivas Jumala." (5 Moos. 4:24) Ja siitä, kun Jumala tuomitsee maanpiirin luetaan, että se on "HERRAn päivä, se suuri ja pelottava." (Mal. 4:5)

Syntiselle ihmiskunnalle Jumala on pelottava, kuluttava, tuhoava, tuomari, "jolla on valta tapettuaan helvettiin." (Luuk. 12:5) Ja Kristus kysyy: "kuka on neuvonut teitä pakenemaan tulevaa vihaa?" (Luuk. 3:7) Ei kukaan voi piiloutua Jumalalta, mistä on kirjoitettu: "Sillä hänen silmänsä valvoo ihmisen teitä, ja hän näkee kaikki hänen askeleensa. Ei ole pimeyttä, ei kuoleman varjoa, johon väärintekijät voisivat piiloutua." (Job 34:21-22) Herralta ei yksikään ihminen voi karata, eikä kukaan kätkeytyä; hän pitää jokaisen tilivelvollisena ja osoittaa pyhän lakinsa sanoissa: "Kirottu olkoon se, joka ei pidä tämän lain sanoja eikä täytä niitä." (5 Moos. 27:26)

Mutta mikä valtava ihme: ”Kaikki publikaanit ja syntiset tulivat hänen luokseen kuulemaan häntä”. Kuinka syvästi Jumala pahuutta vihaakaan, ja kuinka palava onkaan hänen rakkautensa kadonnutta kohtaan! Niin syvästi kuin Jumala vihaakin pahaa, niin voimallisesti hän rakastaa syntistä ja tahtoo hänet pelastaa ja tehdä autuaaksi! Niin ehdottomasti kuin hän kostaakin jokaisen vähäisimmän synnin, samoin ei hän armossaan voi levätä kutsumasta syntistä parannukseen.

Hyvyydestään ja armostaan hän on lähettänyt tähän langenneeseen maailmaan Poikansa, Vapahtajan. Lunastajan, joka antaisi uhrin, joka tyynnyttäisi Jumalan vihan; johon jokainen syntinen uskolla tarttuisi

ja johon jokainen syntinen saa panna turvansa. Hänen, Jeesuksen, ihmiseksi tulleen Jumalan Pojan, Vapahtajan luokse ”kaikki publikaanit ja syntiset tulivat.”

Jo ennen Jeesuksen syntymää enkeli lausui Joosefille: ”[Maria] on synnyttävä pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistään.” (Matt. 1:21) Ja hänen syntymäyönään julisti enkeli paimenille Beetlehemissä: ”katso, ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra.” (Luuk. 2:10-11) Jumala, tuo kuluttava Tuli, joka koettelee synnin ja kosta sen katkerasti, jonka käsiin on pelottava langeta, on armosanansa toteuttanut!

He ”tulivat hänen luokseen”; miten suuri onkaan tämä Jumalan armo, joka vetää syntisiä puoleensa! Halveksitut publikaanitkin, joista ei voinut hyvää sanaa mainitakaan, tulivat toisten suurten syntisten mukana ilman pelkoa Jeesuksen luokse. Ja luemme edelleen: ”kuulemaan häntä”. He halusivat kuulla Jeesuksen sanaa. Siihen oli heidän kaipuunsa! He halusivat kuulla sitä, mistä Pietari tunnustaa: ”Sinulla on iankaikkisen elämän sanat, ja olemme uskoneet ja ymmärtäneet, että sinä olet Jumalan Pyhä.” (Joh. 6:68-69) Ne ovat sanoja kuten: ”Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekevät ja taakkojen kantajat, niin minä annan teille levon... niin löydätte levon sieluillenne.” (Matt. 12:28-29) ja: ”sitä, joka tulee tyköni, en heitä ulos.” (Joh. 6:37) Eikä hän ole työntänyt heitä luotaan: ei avionrikkoojaa ja murhaajaa Daavidia, ei suurintakaan syntistä, ei publikaani Sakkeusta, ei myöskään Saulia, kristittyjen vihaajaa ja vainoajaa. Ei hän koskaan työnnä sinuakaan pois, kun tulet luokseen kuullaksesi hänen sanaansa, kun vetoat häneen: Jumala ole minulle syntiselle armollinen!

Edelleen luemme: ”Mutta fariseukset ja kirjanoppineet nurisivat ja sanoivat: Tämä ottaa vastaan syntisiä ja syö heidän kanssaan.” He halusivat herjata ja ilkkua, mutta juuri se mitä he ilkkuivat, on uskovien riemun perustus. Jeesus ottaa vastaan syntisiä! Julistakaa tämä lohdun sanoma kaikille! Jumala tietää kyllä, ihmeellisen aivoitus-

tensa mukaan, kuinka kääntää viha jumalattomia kohtaan lapsensa siunaukseksi. ”Tämä ottaa vastaan syntisiä ja syö heidän kanssaan.” Nämä lyhyet sanat ovat koko Raamatun loistava tähti. Kyllä, ne ovat todellakin koko hyvä Sanoma, evankeliumi Jeesuksesta Kristuksesta, että ”Tämä ottaa vastaan syntisiä ja syö heidän kanssaan.”

Sen mitä ei yksikään fariseus voi nähdä, on Herra autuaaksitekevän sanansa kautta tehdyt! Niin lausuvat siis syntiset, kuin publikaanitkin ja sinä ja minäkin: ”Koska meidät on siis uskosta vanhurskaiksi julistettu, meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa seisomme, ja kerskauksenamme on Jumalan kirkkauden toivo.” (Room. 5:1-2) Niin juuri, kuule myös tämä! Kristuksella on yhteys sinuunkin: Hän antaa sinun kuulla armon sanojaan, syödä hänen ruumiinsa ja verensä – ja tekee näin sinut autuaaksi. Mikä riemu onkaan kerran, kun saamme olla hänen kanssaan taivaan kunniasa: ”Tulijoita saapuu idästä ja lännestä sekä pohjoisesta ja etelästä, ja he aterioivat Jumalan valtakunnassa.” (Luuk. 13:29) Sen tähden tämä onkin yksi kauneimmista sanoista Raamatussa: ”Tämä ottaa vastaan syntisiä ja syö heidän kanssaan.”

*Martin Blechschmidt
Immanuel –seurakunnan pastori,
Runkel-Steeden (suom. MM)*

Saako uskovainen olla varma pelastuksestaan?

Kysymys siitä, saammeko olla varmoja pelastuksestamme, liittyy siihen, mihin uskomme pelastuksen perustuvan. Välistä kuultu ajatus, että uskovan varmuus pelastuksesta olisi ylpeyttä, nousee useimmiten siitä ajatuksesta, että ihminen itse olisi riittävän hyvä tai tekisi riittävän hyviä tekoja pelastuakseen. Jos uskonoppi on tällainen, pelastus ja myös varmuus pelastuksesta lopulta perustuu ihmiseen itseensä. Tästä sitten seuraa se käsitys, että ihminen, joka sanoo olevansa varma pelastuksestaan, olisi ylpeä. Syvemmin ajateltuna koko tämä ajatusmaailma ei varsinaisesti uskonoppia olekaan, vaan siinä ihminen turvautuu omaan olemiseensa tai tekemiseensä.

Raamattu esittää pelastuksen perustuksena kokonaan eri asian kuin ihmisen oman olemisen ja tekemisen. Kaikista ihmisistä Raamattu sanoo: ”Kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet. Ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvää on, ei yhden yhtäkään.” (Room. 3:12) Kukaan ei voi myöskään pelastaa toista ihmistä: ”Kukaan ei voi veljeään lunastaa eikä hänestä Jumalalle sovitusta maksaa. Sillä heidän sielujensa lunastus on ylen kallis ja jää heiltä iäti suorittamatta.” (Ps. 49:8,9)

Pitäen mielessä sen, että ihminen ei voi itseään eikä toista ihmistä pelastaa, tulemme kysymykseen siitä, onko pelastuminen mahdollista ja jos on, millä tavalla. Tällöin tulemme Jumalan ilmoitukseen siitä, että hän lähetti Poikansa kaikkien ihmisten pelastajaksi. Hän lupasi tulevan vaimon Siemenen pelastajaksi Aadamille ja Eevalle, tuon ajan kaikille ihmisille. Tämä lupaus uudistui monin kerroin profeettojen välityksellä. Sanoma oli aina sama. Profeetta Jesaja kirjoitti ennustuksessaan Jumalan Pojan työstä: ”Hänet on haavoitettu meidän rikostemme tähden, runneltu meidän pahojen tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällään, että meillä rauha olisi, ja hänen haavojensa kautta me olemme parannetut.” (Jes. 53:5) Näin Kristus on kantanut syntivelan kokonaan ja ansainnut pelastuksen jokaista ihmistä varten. Hänen turvaten apostoli Paavali iloiten turvasi siihen, että hän pelastuu: ”Tunnen näet hänet, johon uskon, ja olen varma siitä, että hän on voimallinen siihen päivään asti säilyttämään sen, mikä on uskottu minulle.” (1 Tim. 1:12)

Kysymys pelastusvarmuudesta palautuu siis kysymykseen pelastuksen perustuksesta. Tämä perustus on varma, Jumalan Pojan täydellinen sovitystyö ihmisten pelastamiseksi. Luottaminen hänen armoonsa varmana asiana on Jumalan tahto jokaista ihmistä kohtaan. Tämä luottamus antaa myös varmuuden pelastuksesta.

Kimmo Närhi

”Ei parane krossata sanan päälle!”

Nämä kuuluisat sanat 1800-luvun luterilainen pastori Fredrik Gabriel Hedberg kuuli herännäissaarnaaja Ruotsalaisen heittävän nauraen päin ruotsalaisen evankelistan kasvoja, kun tämä oli esittänyt pelastusvarmuutensa perustaksi kasteen armon ja Raamatun sanan lupaukset. Mitä tuo ”krossaaminen” tarkoittaa? Se on vanhaa puhekieltä ja tarkoittaa kerskumista. Paavo Ruotsalainen ei siis halunnut kuullakaan, että ihminen saisi Jumalan sanan perusteella uskoa pelastuvansa. Hänellä oli mielessä jokin toinen tie. Jos se ei ollut Jumalan sana, niin mikä sitten? Ruotsalainen oli kyllä Raamattunsa lukenut, mutta evankeliumi ei hänelle auennut, vaan hän näki sen pelastetun ilon vievän ”väärään varuuteen”. Sen sijaan hän oli oppinut etsimään Jeesusta omasta itsestään, omasta sydäimestään. Niinpä hän oli tullut tulokseen, että luki Raamatussa sitten mitä vain, hän ei saanut sitä omistaa, ellei hän itsessään löytänyt tuntoa, että hänet on armahdettu. Jopa tiukasti tällaisen sanauskon kielsikin.

Mutta mitä tällaisesta opetuksesta kristitty voi sanoa? Että ei saa uskoa, mitä Jumala sanoo, vaan mitä itse tuntee? Katsokaamme ensin, mitä Raamattu sanoo Jumalan

Fredrik
Gabriel
Hedberg

sanasta. Jeesus rukoilee: ”Pyhitä heidät totuudessa, sinun sanasi on totuus.” ja ”en rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun” (Joh. 17:17,20) Jumala pyhittää siis uskovan sanassaan ja sen kautta, mutta Vapah-tajamme aivan rukoilee jokaisen puolesta, joka uskoo apostolien todistuksen. Psalmissa 15 uskova saa ilon ja riemun löytäessään Herran sanan niin, että ne ovat aivan hänen sielunsa ruoka: ”Sanasi löytyivät, ja söin ne, ja sanasi olivat minulle riemu ja sydämeni ilo. Sillä minut on otettu nimiisi, HERRA, Jumala Sebaot.” (j.16) Jeesus myös vakuuttaa, että usko hänen lupauksiinsa omistaa pelastuksen: ”Totisesti, totisesti sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä.”

Entä mitä ajatella tunteesta, jota Ruotsalainen peräänkuulutti? Ensinnäkin on huomattava, että ihmisellä on tunne-elämä. Jumala

on tehnyt meistä tuntevia . Ilman tunteita eläminen olisi hirveää, sillä emmehän osaisi lainkaan pitää huolta toisistamme, emmekä tuntisi sen enempää iloa Herrassa, kuin tyytyväisyyttäkään. Ilman tunteita emme olisi ihmisiä. Kuitenkin ihmiset ovat erilaisia, eivätkä kaikki siis tunne yhtä voimakkaasti, tai ilmaise tunteitaan samoin. Olisi siis jo lähtökohtaisestikin väärin asettaa tunne takeeksi Jumalan armosta. Sisäiset ajatuksemmehan usein syyttävät meitä vanhoista anteeksijulistetuista synneistä, mikä ei ole katumusta vaan epäuskoa, joka haluaa tehdä Jumalan armon epävarmaksi. Huomaamme, että syntinen luotomme koskee myös tunne-elämäämme. Me voimme tuntea vastoin Jumalan sanaa – ja usein tunnemmekin! Usko, joka perustuu kokemukseen armosta sivuuttaen Jumalan sanan, on

kävelyä hyllyvällä suolla. Emme tiedä milloin tunteemme pettää ja vajoamme epävarmuuteen pelastuksestamme ja epätoivoon.

Jumalan sanassa meillä on kuitenkin varmat pitkospuut, joissa usko saa tukevan pohjan. Se antaa myös terveen kokemuksen luottamuksesta Jumalaan. Hän on antanut sanansa juuri sen tähden, että saisimme olla varmat pelastuksestamme, jonka hän meille on valmistanut Kristuksen Jeesuksen sovituskuolemassa ristinpuulla meidän syntiemme edestä. Siksi on tästä hyväksi muistilauseeksi Jumalan sana 1 Tim. 1:15:ssa: ”Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan pelastamaan syntisiä, joista minä olen ensimmäinen.” Krossatkaamme koko sydämeistämme tämän sanan päälle!

Markus Mäkinen

Katso Vapahtajaa

Jumala tahtoo vakuuttaa meille syntisille armollisuuttaan. Jos hän olisi sen tehnyt siten, että hän olisi valtuuttanut jonkun ihmisen julistamaan sitä meille, pitäisihän meidän silloinkin uskoa sellaista ihmistä ja omistaa sielunrauha. Tai jos hän olisi sitä varten lähettänyt tänne enkelin taivaasta, pitäisihän meidän sitä lujemmin omistaa meille lahjoitettu armo. Mutta jos Jumala olisi lähettänyt oman Poikansa edes vain julistamaan armoa meille, pitäisihän silloin vieläkin ehdottomammin syrjäytyä kaikki epäilyt tämän armon todellisuudesta.

Mutta, katsokaa, Jumala on tehnyt meille vielä paljon, paljon enemmän. – Jumala on itse antanut Poikansa tulla tänne, että hän kuolemansa kautta sovittaisi Jumalan ja vakuuttaisi meille Jumalan armollisuutta. Oi, ihminen, sinä, joka syntiesi tähden olet peljästynyt ja hädissäsi vaivut hänen ristinsä juurille, katso ristiinnaulittua Vapahtajaa ja ole lohdutettu: sinun syntisi ovat anteeksiannetut! Jos syntisi ahdistavat sinua, niin on turhaa enää kysyä: Mitä minun vielä olisi tehtävä saadakseni Jumalan armon? Sillä Kristus on jo kaikki tehnyt. Usko vain häneen!

Jos sinua ahdistaa tietoisuus siitä, että sinulla on niin paljon

syntejä – enemmän kuin päässäsi on hiuksia –enemmän kuin hiekkaa jyväsia meren rannalla – enemmän kuin tähtiä taivaalla, muista silloin, että Vapahtajasi on saanut kärsiä puolestamme lukemattomia tuskia. Ja sen kautta on kaikki – viimeistä ropoa myöten –maksettu. Jos sydämesi levottomuus johtuu siitä, että tunnet syntiesi suuruuden ja häpeällisyyden – aivan kuin ne olisivat edessäsi taivaaseen asti ulottuvana vuorena, muista silloin, että Kristuksen sinullekin hankkima armo on niitä kaikkia paljon, paljon suurempi, sillä itse maailman Luoja ja Kaikkein korkein on uhrannut edestäsi iankaikkisesti kelpaavan uhrin.

Jos epäilet Jumalan armoa sen tähden, että olet niin kauan syntiä tehnyt, että olet antanut Jumalan kutsuvan äänen jatkuvasti mennä ohitsesi etkä ole noussut synti vuoteeltasi, vaikka Jumalan laki on usein sinut herättänyt niitä huomaamaan, tai että niin usein olet alkanut pitäytyä Kristukseen, mutta et ole pysynytään uskollisena, katso silloinkin Jeesusta, joka

on iankaikkinen ja ääretön, pysyi puolestasi kuuliaisena kuolemaan asti, jopa ristinkuolemaan saakka. Sen tähden hänen ikuinen uskollisuutensa nielee kaiken ajallisen uskottomuutesi ja avaa sinullekin paratiisin ovet – yhtä varmasti kuin hän sen teki kurjalle ryöväriille, joka elämänsä yhdennellätoista hetkellä turvautui Jumalan armoon.

Jos sitä suret, ettet voi itkeä tai tuntea katumusta ja synnintuskaa niin suuressa määrin kuin tahtoisit, muista silloin, että Jumala itse on kovalla huudolla ja helvetin ahdistuksin uhrannut puolestasi niin paljon kyyneleitä, että sinäkin, joka valitat sydämesi kovuutta ja kyynelelähdeittesi kuivuneisuutta, voit saada armon ja syntien anteeksiantamuksen.

Jos sitä huokaat, että olet lähestynyt Jumalaa ja halunnut armoa – saamatta rauhaa tuntoosi, jossa yhä tuntuu pelkkä epäily, arkuus ja hätä, niin saat sittenkin olla lohdutettu. Eihän sinun pidäkään etsiä rauhaa omasta sydäimestäsi, vaan ristiinnaulitun Vapahtajan sydäimestä. Sentähden hän kuolemansa jälkeen salli puhkaista kylkensä sydäntä myöten. Ota mukaasi arka mielesi ja pakene sinne ja silloin saat kerran Kristuksen kanssa – monen taistelun ja ahdistuksen jälkeen – käydä iankaikkiseen lepoon.

Mutta on myös muistettava tämä: Yhtä varmaa kuin on se, että ihminen, joka ei Kristuksen kuolemassa ole oppinut tuntemaan syntensä kauheutta, jää osattomaksi sen hedelmästä, yhtä varmaa on

myöskin se, että ihminen, joka ei ota vastaan hänellekin hankittua Jumalan armoa, samoin jää siitä osattomaksi. Yhtä selvästi kuin katumattomille syntisille ristiltä kuuluu: Muuttakaa mielenne, sillä olette kuoleman omat, yhtä kirkkaina loistavat sieltä pelästyneille sydämillä tarkoitetut sanat: Antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa, sillä teille kuuluu iankaikkinen elämä!

Älköön sentähden kukaan jääkö kantamaan syntiensä lohdutonta taakkaa. Vaan sanokoon kukin: Herra Jeesus, Sinä olet kantanut kaikki syntini, jotten minä niitten painon alla menehtyisi. Tähän ristillesi lasken minä päältäni syntini. Oi, ota ne mukaasi hautaan asti ja upota ne sinne. Ja minä tahdon uskossa odottaa, kunnes kerran saan kanssasi herätä kuvasi kaltaisena ja täysin vanhurskaana kanssasi riemuitta tuona suurena ylösnousemuksen päivänä.

Oi, ettei kukaan jäisi syrjään! Jumala on ristillä koroittanut Poikansa taivaan ja maan välille ja nyt hän kutsuu taivaan ja maan todistajaksi siitä, ettei hän tahdo syntisen kuolemaa, vaan tahtoo, että hän kääntyisi ja eläisi. Hän ottaa taivaan ja maan todistajaksi siitäkin, ettei hän ole ketään sulkenut armonsa ulkopuolelle. Hän antaa taivaan ja maan todistaa siitäkin, että hän on tehnyt kaikki kutsuakseen kaikkia syntisiä luokseen ja että hän on avannut taivaan kaikkien kohdalla.

C.F.W. Walther (Julkaistu Luterilaisessa nro 3–4/1978)

Onko uskosi heikko?

Seurakunta koostuu monenlaisista ihmisistä. Jokainen meistä on syntinen ja tarvitsee Vapahtajaa. Ja Jumala haluaa pelastaa jokaisen. Raamattu kertoo, että apostolien todistuksen kuuli helluntaina kieliryhmät ainakin kahdestatoista eri kansasta. Ja jokaiselle luodulle on Kristus käsenyt evankeliumin viedä (Mark. 16:15). Tämä kertoo Jumalan rakkaudesta syntistä maailmaa kohtaan, että hän haluaa jokaisen ihmisen omistavan uskon Kristukseen. Tämä usko on Pyhän Hengen lahja ja siksi se on aina yksi sama jokaisella ihmisellä, niin kuin Jumala sanassaan opettaa: ”Yksi Herra, yksi usko, yksi kaste.” (Ef. 4:5)

Kuitenkin me olemme uskossamme monesti eri vaiheessa. Tämä ei tarkoita, että uskon olemuksessa olisi eroa, uskon kipinäinenkin omistaa Kristuksen kokonaan. Seurakunnassa on kuitenkin uskonelämässä harjaantuneempia ja toisaalta myös uskossa heikompia siitakin huolimatta, että me olemme vajavaisia monessa asiassa uskossamme. Jeesus kutsuu opetuslapsia monesti vähäuskoisiksi ja Pietari saa nuhteet häneltä epäuskosta, vaikka hetkeä ennen hänen tunnustustaan oli ylistetty. Uskossaan kokeneenkin, joka tuntee Raamattua ja osaa soveltaa sanaa lähimmäisensä parhaaksi, ei tule ylpistyä vaan pysyä nöyränä – ja siihen Pyhä Henki myös meitä uskon kautta ohjailee.

Millainen sitten on uskossaan vielä heikko kristitty? Hän on usein varmasti uskontaipaleellaan alussa ja opettelee Jumalan sanan tuntemista. Tämän vuoksi hän saattaa olla helposti omassatunnossaan vaivattu asioista, jotka Raamattu julistaa vapaaksi. Tällaisia ovat esimerkiksi eri ruokalajien ja juomien nauttimiseen kuuluvat asiat. Myös armon omistamisessa vastakääntynyt voi tarvita erityisen paljon tukea, sillä perkele tekee kaikkensa tuhotaakseen uskon itusen sen vielä ollessa varreltaan hento. Sen vuoksi uskossa heikko, oli sitten vasta kääntynyt tai jo vuosia uskonsa kanssa kipuillut, tarvitsee ennen kaikkea seurakunnan, Kristuksen perheväen tukea. Paavali kirjoittaa: ”Uskossa heikko ottakaa yhteyteenne väittelemättä mielipiteistä.” (Room. 14:1) Kun on kysymys ehdonvallan asioista, evankelisen vapauden alaisista, niin vahvojen täytyy pitää heikkojen puolta ja hoitaa heitä Jumalan sanalla ja veljellisellä rakkaudella. Ei tule olla tily,

vaan kärsiä toisen heikkoutta niin kuin Kristus kärsii meitä päivittäisessä vaelluksessamme.

Mutta tulee myös muistaa, että heikko usko on tosi usko. Se tunnustaa Kristusta, elää hänen lupauksistaan, osallistuu seurakunnan toimintaan, ravitsee itseään sanalla ja ehtoollisella. Mutta jos ihminen on vastahakoinen ja tahallaan kyseenalaistaa uskonoppeja eikä suostu osallistumaan jumalanpalveluksiin, saati sitten ottamaan nuhtelua vastaan – silloin ei kyseessä ole uskon heikkous, vaan epäusko. Epäuskoinen ei edes varsinaisesti kuulu seurakuntaan, eikä silloin tule kysymykseen että tuota sieluntilaa seurakunnassa kärsittäisiin, vaan ainoa oikea hoitokeino on lainsaarna, että tuo eksynyt sielu säikähtäisi, ymmärtäisi tarvitsevansa Vapahtajaa ja ottaisi jälleen vastaan evankeliumin hoitavan salvan haavoihinsa.

Mutta palaan vielä uskossa heikkoihin: he ovat Kristuksen jäseniä siinä missä vahvatkin. Moni uskossaan nyt vahva varmasti muistaa omat heikon uskonsa ajat ja ylistää Jumalaa että on saanut kasvaa – ja kasvaa edelleen – Kristuksen Jeesuksen tuntemisessa. Kukaan meistä ei ole ollut kristitty syntymässään! Suuret uskon esikuvamme: Pietari, Paavali, Apollo, Mooses ja Elia ovat kaikki kokeneet, mitä on olla heikko uskossa – ja miten suuresti heistä on pidetty huolta. Pitäkäämme siis mekin seurakuntamme aina uskossa heikkojen hoitolaitoksena.

Markus Mäkinen

Jeesuksessa tuli ”on” ja ”aamen” (2 Kor. 1:19–20)

Jeesuksessa täyttyivät Jumalan lupaukset Vapahtajasta. Hän myös toimitti täydellisen pelastustyön meidän autuudeksemme. Näihin asioihin viitaten apostoli Paavali kirjoitti: ”Jumalan Poika, Kristus Jeesus, jota me, minä, Silas ja Timoteus, olemme keskelläne saarnanneet, ei tullut ollakseen ’on’ ja ’ei’, vaan hänessä tuli ’on’. Sillä niin monta kuin on Jumalan lupusta, ne ovat hänessä kaikki ’on’. Sen tähden tulee hänen kauttaan myös niiden ’aamen’, Jumalalle kunniaksi meidän kauttamme.” (2 Kor. 1:19-20)

Korintton seurakunnassa oli epäselvyyttä ja hämmennystä. Ensimmäisestä korinttolaiskirjeestä huomaamme, kuinka seurakunnan yhtenäisyys oli vaarassa. Tämä väistämättä vaikutti myös epävarmuutta seurakunnan jäsenissä. Kehen saattoi luottaa? Mikä on oikea evankeliumi?

Apostolin saarna Kristuksesta kokosi seurakunnan oikealle perustukselle ja osoitti, että Kristuksessa toteutuneet Jumalan lupaukset ovat

kaikkien inhimillisten erojen yläpuolella. Kristus ja hänessä toteutuneet Jumalan lupaukset antoivat seurakunnan jäsenille oikeat vastaukset oikeisiin kysymyksiin. Heidän syntinsä olivat anteeksiannetut. Kristuksen armon osallisuuteen tuli saattaa langenneita. Evankeliumi Kristuksesta oli seurakunnan kokoava tekijä silloinkin, kun inhimilliset erot ja mieltymykset uhkasivat hajottaa seurakuntaa eri puolueisiin.

Kristuksen evankeliumi ja sen vaikutus ovat samoja kaikkina aikoina. Tänäänkin jokainen seurakunnan jäsen tarvitsee vakuutuksen Jumalan suuresta armosta Kristuksessa. Tänäänkin on niitä, joita on erityisesti tarpeen ohjata tuntemaan syntinsä ja omistamaan anteeksi-antamus Vapahtajan sovitustyön nojalla. Kaikkina aikoina evankeliumi Vapahtajasta ja yksin hänen työstään meidän autuudeksemme on seurakunnan opetuksen ydin, jonka ympärille kaikki rakentuu.

Kimmo Närhi

”HERRA, Herra mitä minulle annat?” (1 Moos. 15:2–3)

Kuulemmeko näissä Abramin sanoissa epäuskon äänen kohdistuvan Jumalaa kohtaan? Tässä raamatunkohdassa Herran sana tuli näyssä Abramille lupauksen sanassa, että Jumala on hänen kilpensä ja hänen palkkansa tulisi olemaan hyvin suuri. Miksi Abram sitten vastaa Herralle näin töykeältä kuulostavalla lailla? Epäileekö hän että Jumala todella antaa sen mitä on luvannut? Mikä on tuo sangen suuri palkka, jonka Jumala lupaa? Noihin aikoihin sen jälkeen, kun hän oli asettunut Kanaanin maahan Jumalan kutsun mukaan, Abramille oli kertynyt jo paljon omaisuutta. Jumala oli antanut hänen kasvaa merkittäväksi mieheksi. Mutta Abram ei ollut kiinnittänyt sydäntään tuohon maalliseen rikkauteen, vaan odotti Jumalan lupauksen toteutumista siunauksesta, joka hänen jälkeläisensä kautta tulisi. Tähän lupaukseen hän tähyisi uskossa.

Mutta usko ei ole helppo asia. Sillä on vastassa kaikki koettelemukset, näkyvä todellisuus, joka näyttäisi olevan aivan vastaan Jumalan lupausta. Abramille Jumala oli luvannut jälkeläisen, mutta vanhan pariskunnan iän perusteella tuo lupaus näytti inhimillisesti

katsottuna aivan mahdottomalta. Silti Jumalan sana on varmempi, kuin mitkään järjen päättelyt, tai luonnonlait. Ne katoavat, mutta Jumalan sana jää (Matt. 24:35). Tällaisissa uskon koettelemuksissa Jumalan sana on siis myös uskon kilpi. Siksi Abram saa kuulla Herran tervehdyksen: ”Älä pelkää.” Jumala on uskovan ystävä. Hän haluaa lupauksillaan vakuuttaa, että hän ei ole muuttanut suunnitelmaansa.

Kuinka sitten Abramin sanoissa kuulisimme uskon? Hänhän aivan suoraan toteaa Jumalalle: ”Katso, et ole antanut minulle jälkeläistä. Katso, talossani syntynyt [palvelija] on minut perivä.” (j. 3) Nämä ovat vakavat sanat ja nousevat taistelusta, jota uskova käy sydämessään taistellessaan epäilyä ja epäuskoa vastaan. Tämä on taistelu, jota yksikään uskova ei voi paeta. Synti vastustaa aina uskoa ja eikä vanha ihminen meissä tunne tulti-
taukoa, ei aselepoa sielua vastaan. Tässä Abram nousee meille rukouksen esikuvaksi. Hän on hädässä ja tuntee voimiensa vähenevän. Mutta Abram ei syytä Jumalaa, ei tee Jumalasta valehtelijaa, vaan tuo Herralle oman tilanteensa. Ei

hän lisää näihin sanoihin mitään tuomiota Jumalalle, vaan vuodattaa sydämensä tuskan: sen missä hän elää ja mihin hän tarvitsee kilpeä suojakseen – uskon säilymiseen. Ei hän piittaa mistään muusta palkasta, kuin minkä Jumala on luvannut. Hän vetoaa Jumalan omaan lupaukseen. Jumalan omaan sanaan tulevasta siemenestä.

Tällaisen rukouksen Jumala mielellään kuulee. Niin kuin Katekismuksen toisen käskyn selityksessä opetetaan Jumalan nimen oikeasta käytöstä: ”että me sitä kaikessa hädässä huudamme avuksi, rukoilemme (jne.)” Sen mitä Jumala sanassaan lupaa, sen hän myös täyttää. Sitä me saamme häneltä odottaa ja yhä uudestaan siihen vedota. Me teemme oikein, kun odotamme Jumalan tahdon täyt-

tymistä. Mikä siis olisi Jumalalle mieluisampaa, kuin kuulla meidän rukoilevan häneltä voimaa uskossa kestämiseen ja apua epäuskon kiusauksessa? Pyhä Henki juuri näin ohjaa meitä etsimään apua Jumalalta. Ja tällainen rukous on voimallinen ja väkevä, sillä Herra itse on sen kilpenä. Abramille annettu lupaus täyttyi hän sai Jumalalta pojan Saaran kautta ja vielä enemmän se oli alkusoittoa siunauksen lupauksen täyttymiselle Kristuksessa Jeesusuksessa. Mitä siis Jumala on sinulle luvannut? Armon ja anteeksiantamuksen, iankaikkisen elämän taivaassa ilman nälkää, itkua, kuolemaa tai murheen varjoa. Kaiken tämän Jumalan sana lupaa Kristuksessa Jeesusuksessa sinulle. Ja sen hän sinulle varmasti antaa.

Markus Mäkinen

Riittääkö Raamattu?

Onko kristillisen kirkon totuusperusta yksin Raamattu vai onko sen lisäksi myös muita perustavia totuuden lähteitä? Miten on ajateltava myöhemmistä kirkon opettajien kirjoituksista? Luterilainen tunnustus vastaa näihin kysymyksiin: ”Me uskomme, opetamme ja tunnustamme ainoaksi säännöksi ja ohjeeksi, jonka mukaan niin kaikki opit kuin opettajatkin on tutkittava ja arvosteltava, yksinomaan Vanhan ja Uuden Testamentin profeetalliset ja apostoliset kirjat, niin kuin on kirjoitettu: ’Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun teilläni’ – Ps. 119, ja, niin kuin Paavali sanoo: ’Vaikka enkeli taivaasta saapuisi toisin saarnaamaan, hän olkoon kirottu’. – Galatalaiskirjeen 1. luku. Muita, vanhojen tai uusien opettajien kirjoja, olkoot nämä kuinka maineikkaita tahansa, älköön pidettävä Pyhän Raamatun veroisina, vaan ne kaikki järjestään alistettakoon tämän alaisiksi älköönkä niitä pidettävä muina kuin osoituksina siitä, millä tavoin ja millä maailman kulmilla mainittu profeettojen ja apostolien oppi apostolien jälkeen on säilytetty.” (Yksimielisyyden ohje, Supistelma, 1)

Raamatun sana on Jumalan henkeyttämä eli inspiroima, erehtymätön sana. Se opettaa meille täydellisesti sen, mikä meille on tarpeen pelastuaksemme. Apostoli Paavali kirjoitti Timoteukselle: ”- - - jo pienestä pitäen tunnet Pyhät Kirjoitukset, jotka voivat tehdä sinut viisaaksi, että pelastut uskon kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.” (2 Tim. 3:15)

Tässä on kysymyksessä erityisesti Vanhan testamentin Kirjoitukset. Vahtaja rukoili myös niiden puolesta, jotka apostolien sanan kautta uskovat: ”En rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun.” (Joh. 17:20) Tämä apostolien sana on kirjallisessa muodossa talletettuna Raamatussa. Näin seurakunta rakentuu apostolien ja profeettojen perustukselle, kulmakivenä itse Kristus Jeesus. (vrt. Ef. 2:20) Apostolit ja profeetat eivät kuitenkaan henkilöinä ole seurakunnan perustus, vaan heidän sanansa ja tunnustuksensa. Näin me yhdessä heidän kanssaan turvaudumme Kristukseen ja omistamme autuuden hänessä.

Raamatun riittävyys ei tarkoita, että se ilmoittaisi kaikki yksityiskohdat inhimillisen elämän ja tieteiden eri alueilta. Kaikissa kohdin, missä se näitä asioita käsittelee, se on erehtymätön, mutta näistä asioista voidaan saada tietoja myös tutkimuksen ja kokemuksen avulla.

Kristillisen kirkon uskontunnustukset ja oikeat opilliset lausumat ovat ohjeellisia siitä syystä, että ne esittävät Raamatun opin käsitellyssä asiassa. Näin Raamattu on ja säilyy kristillisen kirkon horjumattomana perustuksena, joka tarkoituksena mukaan ohjaa uskomaan Kristukseen ja omistamaan hänessä iankaikkisen elämän.

Miksi kutsumme itseämme luterilaisiksi?

Miksi kutsumme itseämme luterilaisiksi? Miksi se on meille niin tärkeää? Muistan jo opiskeluaikani pappisseminaarissa erään merkittävän professorini kysyneen näitä kysymyksiä meiltä. Loppujen lopuksi ketään meistä ei kasteta Martti Lutherin nimeen; hän ei todellakaan ole Jumalamme eikä Vapahtajamme. Me emme turvaudu häneen pelastukseemme. Miksi siis käytämme nimeä luterilainen? Emmekö voi vain kutsua itseämme "kristityiksi"? Tämä on oivallinen kysymys. On monia kirkkokuntia, jotka yksinkertaisesti kutsuvat itseänsä "kristityksi". Mutta kysypä niiltä, mitä he uskovat. Useimmat viittaavat Jeesukseen maailman pelastajana, mutta jotkut sanovat Jeesuksen kuolleen ainoastaan "valittujen edestä" – ei kaikkien ihmisten. Usein jotkut, jotka haluavat tulla kutsuttavan vain kristityksi, eivät usko lapsikasteeseen ja itse asiassa näkevät kasteen asiana, jossa "Jumala teki osansa, ja minä teen oman osani, kun annan kastaa itseni". Monet eivät todella usko, että Jeesus on ruumiillisesti läsnä Herran pyhässä ehtoollisessa. Ja tämä luettelo jatkuu. Kirkko ei ole välttämättä tosi kristillinen kirkko vain koska se kutsuu itseänsä kristityksi. Tosiasia on, että jokaisella kirkkokunnalla, jopa

niillä, jotka tunnustautuvat "vain kristityiksi", on tunnustus, joukko opillisia uskomuksia.

Joillekin saattaa olla epämurkkaa käyttää nimeä "luterilainen". Tuo professorini huomautti, että nimeä "luterilainen" ei käytetä jumaloimaan Lutheria tai suhtautumaan häneen aivan kuin hän olisi Jumalan tilalla. Pois se! Pikemminkin nimi on synonyymi sille mitä me, "uskomme, opetamme ja tunnustamme", kuten sanomme Augsburgin tunnustuksessa. Tuo tunnustus on luterilaisen kirkon ensisijainen uskontunnustus ja yksi luterilaisen uskonpuhdistuksen tärkeimmistä asiakirjoista. Se ammentaa oppinsa Raamatusta ja toteaa selvästi, että se, mitä me uskomme, perustuu vain puhtaaseen Jumalan Sanaan. Luterilaiset eivät lisää eivätkä vähennä mitään Jumalan Sanasta. Olemme pelkästään Raamatun, Pyhien Kirjoitusten, seurakunta. Vaadimme pastoreitamme, ennen kuin heidät vihittään papiksi, että he uskollisesti, vapaasti ja kokonaan tunnustavat luterilaiset tunnustukset varauksetta, tai poikkeuksetta. Jos he eivät voi, tai eivät tee niin, silloin heidän ei tulisi olla pastoreita. Luterilaiset tunnustukset nousevat vakaasti Jumalan Sanasta. Kuinka hän voisi

saarnata uskollisesti puhdasta sanaa, jos hän ei täysin usko niihin? Valitettavasti monissa niin kutsutuissa luterilaisissa kirkoissa – jopa luterilaisissa valtiokirkoissakin – läpi koko maailman on pastoreita, jotka eivät tunnusta luterilaisten Tunnustuskirjojen oppia. Monet oikeastaan jopa haastavat Jumalan Sanan totuuden, eivätkä usko, opeta, tai tunnusta Jumalan Sanaa. Valitettavasti jotkut eivät ainoastaan salli väärää opetusta, vaan myös omaksuvat sen. Emme voi kuin pysähtyä ja kysyä itseltämme: ”Kuka on tosi luterilainen?” Sitten meidän yksinkertaisesti tulee kysyä itseltämme, mikä on tosi kristitty!

Tästä samasta aiheesta C.F.W. Walther opetti, että toden kristityn ensimmäinen ominaispiirre, ja siksi myös toden luterilaisen, on, että ”hänellä on todellinen usko sisimmässään”. Esimerkiksi vaikka ihminen on saattanut varttua luterilaisessa kodissa, hänet on kastettu ja on nyt luterilaisen seurakunnan jäsen: käy usein kirkossa, tunnustaa uskonsa ja käy pyhällä ehtoollisella, ”kaikki tämä kuitenkin ei ole varmaa näyttöä, että hän on välttämättä tosi luterilainen”.

Ei! Ihmisestä ei tule tosi luterilainen millään muulla tavalla, kuin miten hänestä tulee tosi kristitty. Hänen elämänsä, kuten Luther sanoo 95 teesissään, on elämä, joka eletään aidossa parannuksessa ja uskossa. Henkilökohtaiset koke-

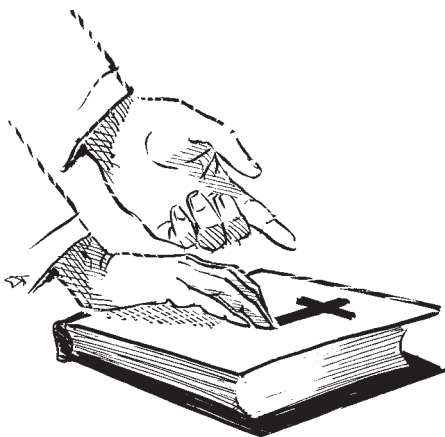
mukset Jumalan lain tuomitsevas- ta ja kuolettavasta voimasta, on välttämätön osoittamaan ihmiselle hänen syntinsä ja että hän tarvitsee Vapahtajaa. Nämä kuitenkin palvelevat vain valmistautumise- na tärkeimpään asiaan – uskoon. Kun lain jyrinä on tunkeutunut korviin ja sydämeen ja henkilö kuulee evankeliumin suloisen ää- nen: ”Kristus Jeesus on tullut maailmaan pelastamaan syntisiä” (1 Tim. 1:15). ”Mutta työtä tekeväälle ei lueta palkkaa armosta, vaan ansiosta, mutta sille, joka ei tee työtä, vaan uskoo häneen, joka julistaa jumalattoman vanhurskaaksi, luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi.” (Room. 4: 4, 5). Näistä evan- geliumin lupauksista syntyy usko Pyhän Hengen työn kautta. Evankeliumi on Jumalan voima, itse kullekin uskovalle pelastukseksi, sanoo apostoli Paavali. Mikään ei muuta syntisen elämää, kuin Jumalan vapaa ja täysi syntien anteeksi- saaminen Kristuksen tähden!

”Tosi luterilainen on ainoastaan se, joka tunnustaa sanoin ja teoin uskonsa ainoana totena uskona. Sillä joka ei tunnusta kristillistä uskoa – tosiaankin, joka ei tunnusta, että kristillinen usko on ainoa tosi usko – hänellä ei varmasti ole todellista uskoa sisimmässään. Tosi luterilainen lisäksi erottuu kaikista muista kristityistä myöntämällä ja tunnustamalla, että Lutherin ja luterilaisen kirkon oppi

on ainoa totuudenmukainen oppi" (Walther). Kun ihmisellä on tosi ja pelastava usko, joka on Jumalan lahja ja teko, hän mielihyvin puhuu muiden kanssa siitä, mitä hän lujasti uskoo. Joissakin tämä saattaa alkaa vähitellen, mutta se on myös Jumalan teko meissä. Jumala johdattaa niin monia ihmisiä elämäämme ja järjestää meille mahdollisuuksia kertoa muille hänestä, hänen rakkaudestaan valtavaa ja langennutta maailmaa kohtaan. Hän pitää meistä kiinni. Hän asuu sisimmässämme uskon kautta. Emme voi tehdä muuta kuin puhua tästä ihmeellisestä Jumalan työstä ja läsnäolosta elämässämme ja hänen kirkossaan.

"Oppi" on hyvin tärkeä luterilaisille kuten kaikille tosille kristityille. Tämä johtuu siitä, että totuudenmukaista oppia voidaan ammentaa ainoastaan Jumalan Sanasta. Se ohjaa voimakkaasti elämäämme tässä hengellisen pimeyden ja epäuskon maailmassa. Silti monet ihmiset antavat sanan "oppi" häiritä. Tämä on ymmärrettävää. Kuka voi saada mitään iloa, apua ja hengellistä hyvää, jos ne ovat vain pelkkiä ihmisen ideoita ja mielikuvitusta. Luterilainen elää puhtaasta opista. Se nousee yksin Sanasta. Se puhuu siitä, kuka Jumala todella on, ja mitä hän on tehnyt meidän puolestamme pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa! Puhdas oppi tekee meidät iloisiksi ja vahvoiksi todes-
sa kristillisessä uskossa!

Panimme jo merkille, miten pastorimme tunnustavat luterilaiset tunnustukset, mutta tämä on myös totta kaikille luterilaisille. "Tosi luterilainen allekirjoittaa Lutherin opetukset, ei siksi, että ne ovat Lutherin opetuksia, vaan koska hän on vakuuttunut siitä, että tuo opetus perustuu jokaiselta kohdaltaan Pyhiin Kirjoituksiin. Tosi luterilainen sitoutuu kirkkonsa tunnustuksiin, kuten Lutherin Vähä katekismukseen ja Augsburgin tunnustukseen - ei siksi, että ne ovat hänen kirkkonsa tunnustuksia, vaan siksi, että ne ovat hänen oma tunnustuksensa. Ja tämä toden luterilaisen vakaumus ei perustu inhimilliseen järkeen, vaan jumalalliseen vakuuttuneisuuteen, jonka Pyhä Henki saa aikaan hänen sydämessään" (Walther). Pelkkä ihmisjärjen mielipide ei johda ihmistä uskomaan näin, vaan vankka ja tosi vakaumus, joka nojaa jumalalliseen, Pyhän Hengen sisimmässä vahvistamaan varmuuteen. Sillä sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan. Raamattu sanoo, että "Ei yksikään, joka uskoo häneen, joudu häpeään." (Room. 10:11). Siis mitä luterilaiset uskovat, he uskovat sydämistään, sydän täynnä Jumalan Sanaa. Olemme tunnustava seurakunta, tunnustamme Kristusta maailman, läheistemme ja naapureittemme edessä. Luterilainen ei häpeä evankeliumia. Pie-

tarilta me opimme, että sydämemme vapaasti ja ilolla kunnioittaen Herraa Kristusta pyhänä, ovat aina valmiit vastaamaan jokaiselle, joka pyytää meiltä syytä toivoon, joka on meissä (1 Piet. 3:15). Se kuvaa asianmukaisesti luterilaisia, olemme täynnä toivoa, toivomme on Herrassa.

Tämä tuo meidät luterilaisina vielä toiseen asiaan: arvostamme Sanan meille antamaa jumalallista varmuutta. Tämän jumalallisen varmuuden myötä henkilön on mahdollista tunnustaa uskonsa suullaan sekä ystävän että vihollisen edessä. Hän tunnustaa uskonsa, ei ainoastaan sanoin, mutta myös teoin, toisin sanoen tavalla, jolla hän elää ja käyttäytyy kaikilla elämän aloilla. Jumalan armosta, "uskonsa kautta hänestä on tullut eri ihminen. Hän elää ilolla kymmenen käskyn mukaisesti, osallistuu innokkaasti jumalanpalvelukseen,

lukee ahkerasti Raamattua, on kestävä rukouksessa, kuuliainen vanhemmilleen ja kaikille, jotka Jumala on asettanut esivaltaan. Tosi luterilainen on yksinkertaisesti tosi kristitty. Jokainen hyvä asia – teko, sana, jopa ajatuskin – on Jumalan teko, hänen armoaan ja anteeksi-antamustaan. Siksi luterilainen on nöyrä ja halukas antamaan anteeksi toisille. Hän on siveä ja itsensä hillitsevä, kunniallinen ja tunnon-tarkka, rehellinen ja luotettava – lyhyesti: uskonnollinen, vaatimaton mies, nainen tai lapsi valmiina olemaan avuksi muille.

Tosi luterilainen tietää, että uskon tunnustaminen myös tarkoittaa erottautumista niistä, jotka opettavat vastoin Jumalan Sanaa. "Tietenkin tosi luterilaisella on sydämellinen rakkaus kaikkia ihmisiä kohtaan – niitäkin, jotka ovat uskontokunnissa, joissa opetetaan väärä oppia. Mutta hän ei pidä sitä

todellisenä rakkautena, jos siten uskoa vahingoitetaan. Hän pyrkii kyllä varjelemaan rauhaa kaikkien ihmisten kanssa, mikäli se hänestä riippuu. Hän ei kuitenkaan pidä sitä todellisenä rauhana, jos siten rauha Jumalan kanssa häiriintyy, totuus kiistetään ja Jumalan Sanaa loukataan. Hän on innokas varjelemaan hengen yhteyttä, mutta hän ei tahdo olla tekemisissä sellaisen ulkoisen kirkollisen liiton kanssa, joka ei perustu todelliseen yksimielisyyteen uskossa ja opetuksessa.” (Walther).

Lopuksi tosi luterilainen on ainoastaan hän, joka hyväksyy kärsimykset, jotka väistämättä seuraavat sellaista uskoa ja tunnustusta. Kaikki, jotka tahtovat elää jumalanpelossa Kristuksessa Jeesuksessa, joutuvat vainottaviksi (2 Tim. 3:12). Tämä on aina ollut luterilaisten kokemus – ei ainoastaan uskonpuhdistuksen päivien jälkeen, vaan jopa tänään. Tosi-aankin, tämä on kaikkien tosien kristittyjen kokemus. Ihmiset, jotka uskovat totuuden ja tuntevat Jumalan rakkauden ja elävät ilolla täysin Herralle. Sellaiset ihmisiä maailma vihaa. ”Älkää ihmetelkö, veljeni, jos maailma teitä vihaa.” (1 Joh. 3:13). ”Jos maailma teitä vihaa, tietäkää, että se on vihannut minua ennen kuin teitä. Jos te maailmasta olisitte, maailma omaansa rakastaisi. Mutta koska ette ole maailmasta, vaan minä olen valinnut teidät maailmasta, sen tähden maailma teitä

vihaa. Muistakaa se sana, jonka minä teille sanoin: 'Ei ole palvelija herraansa suurempi.' Jos he ovat minua vainonneet, he teitäkin vainoavat.” (Joh. 15:18-20).

Tämä maailma ei ole kotimme, se ei myöskään ole taivaamme. Tiedämme, että on olemassa ilo ja tyytyväisyys, jotka odottavat meitä, kun lähdemme tästä maailmasta ja meidät tuodaan ikuiseen asuntoomme, jossa Jeesus asuu. ”Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat.” (1 Kor. 2:9). Mutta he nyt kokevat Kristuksen lupauksen totuuden: ”jokaisen, joka tunnustaa minut ihmisten edessä, minäkin tunnustan Isäni edessä, joka on taivaissa” (Matt. 10:32)

Uskollisesti ja iloisesti jatkamme edelleen, kun marssimme toden ja puhtaan uskontunnustuksen, Kristuksen ja hänen pyhän Sanansa nimessä, kun urheasti sinnittelemme eteenpäin langenneessa maailmassa. Eräänä päivänä seurakuntansa Herra tuo meidät tuohon kunniakkaaseen voittojuhlaan taivaassa, joka odottaa jo kutakin meistä siellä. Miten rakastava armollinen Pelastaja, me tunnemme Hänet ja uskomme Häneen! Miten loistavaa on olla Kristuksen oma, olla kristitty. Sitä luterilaisena sen oleminen tarkoittaa!

Edward Brockwell

Ihmeellistä vähennyslaskua

Tuomarien kirjan seitsemännessä luvussa on kertomus, jolle haluan antaa näin kuuluvan otsikon: Ihmeellistä vähennyslaskua.

Gideon oli saanut Herralta suuren tehtävän. Hänen oli vapautettava Israel midianilaisten vallasta. Hän oli kutsunut koolle Israelin miehiä, joista sitten muodostui kolmenkymmenen kahden tuhannen sotilaan armeija. Midianilaisia ja heidän liittolaisiaan oli valtava määrä, "niin paljon kuin heinäsiirkkoja; ja heidän kameleillaan ei ollut määrää, niitä oli niin paljon kuin hiekkaa meren rannalla".

Mitähän Gideon mahtoi ajatella, kun hänelle selvisi, miten voimakasta vihollista vastaan hänen oli joukkoineen taisteltava? Ehkä hän ajatteli tähän tapaan: Voi, miten vähän meitä onkaan! Miten me pystymme selviytymään vihollisistamme? Mutta Jumalan ajatukset ovat toiset kuin ihmisten ajatukset. Hänen mielestään Israelin sotajoukko oli liian suuri. Hän sanoi Gideonille: "Sinulla on kanssasi liian paljon väkeä." Sitten hän käski ilmoittaa, että ne, jotka pelkäsivät ja olivat arkoja, saisivat palata koteihinsa. Armeijasta läksi

silloin kaksikymmentäkaksi tuhatta miestä. Jäännös: kymmenentuhatta. Todellakin ihmeellistä vähennyslaskua! Varmaankin Gideon totesi hämmästyneenä, että hänen sotajoukkonsa oli huvennut hyvin vähiin, mutta hänen hämmästyksensä tuli vielä suuremmaksi, kun vähennyslaskua jatkettiin. Herra sanoi hänelle: "Vielä on väkeä liian paljon." Armeijaa oli yhä pienennettävä.

Herra antoi myöskin ohjeet, miten tuo pienentäminen oli toimitettava. Miehet oli vietävä veden ääreen juomaan. Siellä Herra oli sitten valitseva ne miehet, joilla hän oli kukistava viholliset. Kun miehet tulivat veden partaalle, he rupesivat juomaan. Varmaankin he olivat janoissaan. Nyt oli tarkattava, miten kukin heistä joi. Kolmesataa heistä seisoi kumarassa ja latki vettä kädestä suuhunsa. Kaikki muut olivat laskeutuneet polvilleen. Jumala valitsi nuo kolmesataa. Ehkäpä se, miten he joivat, oli merkinä siitä, että he olivat valppaita miehiä, jot-

ka juodessaankin olivat varuillaan. Jumalan kansan jäsenten tulee olla samanlaisia, sillä heidän vastustajansa, perkele, kulkee ympäri kuin kiljuva jalopeura etsien, kenetkä hän saisi niellä.

Tämä suuri miesten vähennys oli Gideonille uskon koetus. Mutta Herra myöskin vahvisti häntä. Hän käski Gideonia ottamaan mukaansa palvelijansa ja menemään vihollisten leiriin. Gideonin oli kuunneltava, mitä siellä puhuttiin. Siitä hän oli saava rohkeutta. Kun hän tuli lähelle leiriä, hän kuuli erään miehen kertovan toiselle miehelle näkemäänsä unta. Hän oli nähnyt

ohraleivän tulevan pyörien midianilaisten leiriin ja siellä kaatavan erään teltan. Tuo toinen mies koetti selittää unta ja sanoi: ”Se ei ole mikään muu kuin israelilaisen Gideonin, Jooaan pojan, miekka; Jumala antaa hänen käsiinsä Midianin ja koko leirin.” Tämä riitti Gideonille. Hän oli nyt varma voitosta ja kiittolisena saamastaan uskon vahvistuksesta hän kumartaen rukoili Jumalaa. Sitten hän palasi omaan leiriinsä ja kehotti pientä joukkoaan lähtemään liikkeelle. Usein unet eivät merkitse mitään, mutta tällä kerralla Jumala käytti mainitsemaamme unta välikappaleena

rohkaistessaan Gideonia. Pienetkin tapaukset ja asiat voivat vahvistaa Jumalan lasten heikkoa uskoa.

Mikä oli syynä siihen, että Jumala oli päättänyt noin vähäisellä joukolla kukistaa kansansa viholliset? Kehottaessaan Gideonia ensimmäisen kerran vähentämään joukkoaan, hän oli sanonut: ”Sinulla on liian paljon väkeä kanssasi antaakseni Midianin heidän käsiinsä; muuten Israel voisi kerskua minua vastaan ja sanoa: Oma käteni vapautti minut.”

Herra tahtoi saada kunnian voitosta. Siksi miesten lukumäärä oli vähennettävä melkein olemattomiin. Varmaankin Herra myöskin samasta syystä varusti nuo kolmesataa kummallisilla aseilla: pasuunoilla, tulisoihduilla ja savi-ruukuilla.

Keskiyön aikaan tämä joukko kolmeen ryhmään jaettuna lähestyi vihollisten leiriä. Miesten oli tehtävä niin kuin Gideon teki. Meidän on seurattava oman johtajamme, Jeesuksen Kristuksen, esimerkkiä. Kun oli tultu leirin laitaan, Gideon ja ne sata miestä, jotka muodostivat hänen ryhmänsä, puhalsivat pasuunoihin ja särkivät saviruukut. Muut ryhmät tekivät samoin ja tempasivat tulisoihdut vasempaan käteensä huutaen: ”Herran ja Gideonin miekka!” Pasuunoiden ja saviruukujen rikkoutumisesta syntynyt ääni herätti viholliset unesta, ja kun he näkivät palavat soihdut lei-

rin ympärillä, ja joutuivat kauhun valtaan ja varmaankin luulivat, että suuri joukko oli saartanut heidät. He alkoivat kirkua, juoksivat sinne ja tänne ja sohivat miekoilla toisiaan. Leirissä vallitsi täydellinen sekasorto. Lopuksi kaikki läksivät pakoon. Sen jälkeen kutsuttiin Israelin miehet koolle ajamaan pakenijoita takaa. Voitto oli täydellinen. Se oli Herran antama.

Kun ajattelemme tuota pientä joukkoa, joka kummallisesti aseistettuna sai Jumalan voimalla vihollisensa voitetuksi, tulee mieleen tämä Paavalin kirjoittama lause: ”Mutta tämä aarre on meillä saviastioissa, jotta tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä.” Ehkäpä apostolilla kirjoittaessaan nämä sanat olikin mielessään kertomus, jota olemme tutkineet. Myöskin Kristuksen sotaväellä on pasuunat, evankeliumin kallis sana. Heillä on myöskin tulisoihdut, Jumalan kirkkauden tuntemisen valo. Ja jokainen heistä on kuin saviastia, itsessään halpa-arvoinen ja helposti särkyvä. Mutta he saavat voittoja, sillä heillä on käytettävänä suunnattoman suuri voima. Se ei tule heistä itsestään, vaan Jumalasta. Näin ollen kaikki kunnia niistä voitoista, joita Herran sotajoukko saa maailmassa, kuuluu yksin hänelle.

Erkki Penttinen

(Julkaistu Luterilaisen nro:ssa 10/1978)

Varmasti rakastettu

Sillä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, eivät enkelit eivätkä henkivallat, eivät nykyiset eivätkä tulevaiset, eivät voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu erota meitä Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme. (Room. 8:38–39)

Miten apostoli voi olla näin varma siitä, että hän – ja mekin jotka uskomme! – olemme näin varmassa tallessa Jumalan rakkaudessa? Vastaus löytyy yksin Kristuksessa. Paavali aloittaa tämän opetuksensa jo aikaisemmin (j. 28), kun hän sanoo kaiken vaikuttavan niiden parhaaksi, jotka häntä rakastavat. Jumala katsoo siis kaikessa huolellisesti niiden etua, jotka uskovat hänen lupauksensa. Onhan mahdollonta rakastaa Jumalaa ilman uskoa Jeesukseen!

Mutta Paavali menee vielä syvemmälle opettaen, että Jumala on jo ennen maailman luomista valinnut Kristuksessa meidät pelastukseen. Siis jo ennen kuin ensimmäistä ihmistä on luotukaan, sinä ja minä olemme olleet Jumalan ajatuksissa ja hän on valmistanut meille turvan Jeesuksessa. Jumala ei ole tehnyt mitään hätiköiden, tai viime tipassa. Odottamattominkin vastoinkäyminen elämässämme joutuu palvelemaan hänen hyvää tahtoaan sinun hyväksesi. Niin täytyy olla, vaikka et näkisi siinä mitään hyvää, jopa vapiset sen edessä. Elämän myrskyaalloissa Jumalan kohtaaminen on usein vaikeaa. Mutta Kristus haluaa vakuuttaa hänen ohjaavan venettäsi, jonka peräsimen tunnet hukanneesi. Hän sanoo: ”Älä pelkää, MINÄ OLEN.” (Mark. 6:49–50)

Mutta Paavali osoittaa tässä kaikessa Kristukseen. Näissä kahdessa valtavassa jakeessa hän osoittaa, että tämä turva, Jumalan rakkaus, on vain ja ainoastaan Kristuksessa Jeesuksessa. Mistä tahansa muualta ihminen kuvitteleeekin rakastavan Jumalan löytyvän, hän pettää vain itseään ja haaveilee omia unikuviaan. Yhteys Jumalan isänsydämeen on meille avoin vain Jeesuksen uhrivien kautta. Hänen täytyi vuodattaa verensä ristillä lunastushintana, että sinä saisit vapauden Aabelin veren tahrimesta omastatunnostasi. Hänen täytyi antaa henkensä hylättynä kuolemaan, että sinä, synteihisi kuollut, saisit elämän – hengellisen elämän, joka uskon kautta alkaa täällä ajassa, mutta jatkuu iankaikkisuuksien iankaikkisuuksiin. Ja vielä Jeesus huutaa ristiltä, että sinä varmasti saisit olla täydellisen vakuuttunut hänen työnsä riittävydestä: ”Se on täytetty! (Joh.

19:30) Mitään et voi tähän lisätä, kaikki on valmista. Tässä! Ota vastaan sinun pelastuksesi minun lävistetyistä käsistäni, jotka sinulle ovat levitetyt, että näkisit ettei minulla ole mitään vihaa, ei kosta sinulle, vaan ainoastaan sydämestäni vuotava armon vesi ja veri, joilla minä sinut haluan vakuuttaa, että sinä olet varmasti minun, ja minä sinun. Eikä meitä voi erottaa kuolema eikä elämä, eivät enkelit eivätkä henkivallat, eivät nykyiset eivätkä tulevaiset, eivät voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu.” Amen. Kiitos Jeesus!

*Usko vaan armossaan Jeesus
osti sun kuolollaan.*

*Armoneuvo se taivaallinen
päästi synnistä ihmisen.*

*Poika sen tehnyt jo on! Poika
sen tehnyt jo on!*

SK 245

Markus Mäkinen

Uskolliset apostolit

Löydätkö piilosanatehtävästä 13 apostolin nimet?

ANDREAS

BARTOLOMEUS

FILIPPUS

JAAKOB

JOHANNES

MATTEUS

MATTIAS

PAAVALI

PIETARI

SIMON

TADDEUS

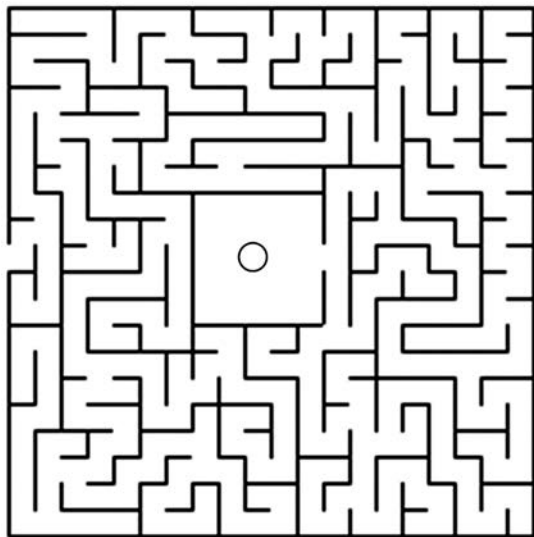
TUOMAS

B	E	U	Q	C	S	D	N	X	S	H	X	J	P	V
L	A	X	G	Y	Y	A	X	U	W	N	G	O	L	K
Z	X	R	I	R	A	T	E	I	P	O	A	H	B	J
X	P	B	T	G	T	D	J	R	L	W	S	A	G	A
S	Q	A	A	O	D	M	W	Z	D	Y	G	N	D	A
R	E	O	A	A	L	G	L	E	F	N	S	N	A	K
T	S	V	T	V	E	O	B	Q	O	M	A	E	S	O
M	A	T	T	I	A	S	M	F	S	T	H	S	U	B
N	O	M	I	S	Y	L	I	E	U	N	E	L	E	L
M	G	M	U	S	H	L	I	O	U	P	Y	R	T	A
P	O	I	D	O	I	E	M	H	U	S	W	H	T	W
R	U	E	S	P	Z	A	S	F	F	U	I	K	A	Y
Y	J	E	P	E	S	Q	E	J	D	T	F	J	M	X
E	W	U	X	D	L	N	N	M	S	Z	W	V	T	V
S	S	I	L	N	Q	W	J	I	Q	V	U	Q	J	Y

Kadonnut raha

(Luuk. 15:8–10)

Martta on kadottanut hopearahan. Auta häntä etsimään tie sen luokse!

Apt. 16:16–34.

Niin tapahtui mennessämme rukouspaikalle, että meitä vastaan tuli eräs palvelustyttö, jossa oli tietäjähengi ja joka tuotti paljon tuloja isännilleen ennustamisellaan. Hän seurasi Paavalia ja meitä ja huusi sanoen: "Nämä miehet ovat korkeimman Jumalan palvelijoita, jotka julistavat meille pelastuksen tien." Tätä hän teki monta päivää. Mutta se vaivasi Paavalia, ja hän kääntyi ja sanoi hengelle: "Jeesuksen Kristuksen nimessä käskän

sinua lähtemään hänestä." Se lähti sillä hetkellä. Mutta kun hänen isäntänsä näkivät, että tulojen toivo oli heiltä kadonnut, he ottivat Paavalin ja Silaan kiinni ja vetivät heidät torille hallitusmiesten eteen. Vietyään heidät päällikköjen eteen he sanoivat: "Nämä miehet häiritsevät kaupunkimme rauhaa. He ovat juutalaisia

ja opettavat tapoja, joita meidän ei ole lupa omaksua eikä noudattaa, koska olemme roomalaisia." Kansa nousi heitä vastaan, ja päälliköt repivät heiltä vaatteet ja käskivät lyödä heitä raipoilla.

Kun he olivat heitä paljon ruoskineet, heittivät he heidät vankilaan ja käskivät vanginvartijan tarkasti vartioida heitä. Sellaisen käskyn saatuaan tämä heitti heidät sisimpään vankihuoneeseen ja pani heidät jalkapuuhan. Mutta keskiyön aikaan Paavali ja Silas olivat rukouksissa ja veisasivat ylistystä Jumalalle, ja vangit kuuntelivat heitä. Silloin tapahtui yhtäkkiä suuri maanjäristys, niin että vankilan perustukset vapisivat, ja samassa kaikki ovet aukenivat, ja kaikkien kahleet irtosivat. Kun vanginvartija heräsi ja näki vankilan ovien olevan auki, hän veti miekkansa ja aikoi surmata itsensä luullen vankien karanneen.

Mutta Paavali huusi suurella äänellä sanoen: "Älä tee itsellesi mitään pahaa, sillä olemme kaikki täällä." Hän pyysi valoa, juoksi sisälle ja lankesi vavisten Paavalin ja Silaan eteen. Hän vei heidät ulos ja sanoi: "Herrat, mitä minun pitää tehdä, että pelastuisin?" He sanoivat: "Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut, myös perhekuntasi." He puhuivat Jumalan sanaa hänelle sekä kaikille, jotka olivat hänen kodissaan. Hän otti heidät mukaansa samalla yön hetkellä ja pesi heidän haavansa, ja hänet ja kaikki hänen omaisensa kastettiin heti. Hän vei heidät ylös kotiinsa, laittoi heille aterian ja riemuitsi siitä, että hän ja koko hänen perheensä oli tullut Jumalaan uskovaksi.

Seurakuntien ilmoituksia

Kaksi seurakuntiemme pastoria on eronnut virastaan

Ikäväksemme joudumme toteamaan, että viimeisen neljän kuukauden aikana kaksi seurakuntamme pastoria on luopunut kutsustaan seurakuntiemme pastorina sekä seurakunnan jäsenyydestä. Mika Bergman ilmoitti erostaan 28.4.2018 ja Dani Puolimatka 15.8.2018. Molemmat pastorit ilmoittivat eronsa syyksi henkilökohtaisessa uskonvakaumuksessaan tapahtuneista muutoksista, jotka tekivät heidän toimintansa evankelis-luterilaiseen tunnustukseen sitoutuneessa seurakunnassa mahdottomaksi. Bergman toimi Helsingin ja Puolimatka Tampereen Tunnustuksellisen Luterilaisen Seurakunnan pastorina.

Vaikka Raamatun totuuteen sitoutuneina seurakuntina emme millään muotoa voi yhtyä niihin opinkäsityksiin ja vakaumuksiin, jotka erottavat Bergmanin ja Puolimatkan uskonveljeydestämme, me silti kunnioitamme ja kiitoksin muistamme sitä työtä ja opetusta, jolla nämä pastorit palvelivat seurakuntiemme jäseniä näinä yhteisinä vuosina puhtaalla evankeliumin opilla. Toivomme ja rukoustemme aihe on, että armollinen Vapahtajamme sanansa kautta palauttaisi heidät vielä yhteyteemme – jos ei tämän ajallisen vaelluksemme aikana, niin kerran kirkkaudessa. Yksin Kristuksessa meillä on sovitus ja iankaikkisesti kelpaava lunastus synneistämme ja rauha Jumalan kanssa. (Joh. 3:16; Ef. 1:7; Kol. 1:14, 19-21)

(Ilmoitus julkaistu STLK:n internetsivuilla 2.9.2018)

Avioliittoon vihkiminen

Helsingin Tunnustuksellisen Luterilaisen Seurakunnan jäsen Henriikka Mäkinen ja Vilppu Karjalainen on vihitty avioliittoon 4.8.2018 Vantaalla. Vihkimisen toimitti pastori Kimmo Närhi.

*Nyt heidät Jeesus, sä suojaas sulje, Sä siunaa yhteistä taivaltaan.
Sun luonas heidän tään matkan jälkeen Suo olla yhdessä ainaaan.*

SK 456:6

Kastettu

Jumalan lapseksi ja taivaan valtakunnan perilliseksi on Pyhässä kasteessa 15.9.2018 otettu Aada Ester Puolimatka. Hänet on samalla liitetty Tampereen Tunnustuksellisen Luterilaisen Seurakunnan jäseneksi.

Kasteen toimitti pastori Vesa Hautala.

*Sun lapsakses, oi Isäni, mä synnyin kasteheassa.
Sen armo kestää iäti muun kaiken vaihdellessa.*

SK 106

Uusi jäsen

Helsingin Tunnustuksellisen Luterilaisen Seurakunnan jäseneksi on 13.9.2018 liittynyt Sirpa Sörderholm Espoosta. Luterilaisen toimitus toivottaa uskonsisaremmen sydämellisesti tervetulleeksi!

*Kun meillä on yhteys Jeesukseen,
kun on sana, kaste ja ehtoollinen
on varma ja turvattu vastainen tie:
On kanssamme Paimen.
Hän on hyvä paimen. Hän laumaansa vie.
SK 126*

Uusi pastori

Pastori Risto Relander on vastaanottanut Helsingin seurakunnan hänelle 26.8.2018 esittämän kutsun pyhään saarnavirkaan. Hänen tehtävänä on toimia Helsingin seurakunnan avustavana pastorina. Toistaiseksi hän toimittaa jumalanpalveluksia Hämeenlinnassa virka-apuna Tampereen seurakunnalle. Relanderin installaatio eli virkaanasettaminen tapahtuu Lahdessa 3.11. Uskonpuhdistusjuhlan yhteydessä.

*Ylennä ristinlippu korkealle.
Se valkovaate, vereen kastettu.
Sä huuda rohkeasti maailmalle:
On kaikkein synnit anteeks annettu!
Kun kuoli Golgatalla Karitsa maailman kaiken syntiuhrina.
SK 163*

STLK:n tapahtumia:

Uskonpuhdistusjuhla

3.11.2018 Lahden kirkolla klo 11.00

Aihe: Sana seisoo vahvana! – luterilaisena tänä päivänä.

*Ehtoollisjumalanpalvelus, jonka yhteydessä
pastori Risto Relanderin installaatio.
(Liturgia: KN, Saarna: RR)*

Päiväjuhla:

Hartaus: Ps. 119:78-79 (EB)

Puheita: Sana tänään – ymmärrätkö mitä luet? (KN),
Evankeliumi – kuolemaakin voimakkaampi (RR),
Sakramentit – Jumalan voimana elämän varrella (MM),
Kun kaikki muu pettää – Kristus jää (MS).
Lisäksi musiikkia ja Siionin kanteleen laulua.

Tarjolla lounas hintaan 10€/aikuinen t. konfirmoitu. Ilmoittautumiset Eeva Voimalle.

Runsaasti aineistoa pyhäkoulun opettajille

Vanhasta Testamentista ja Uudesta Testamentista

Pyhäkoulumateriaali ilmoittautuminen

VT, osa 4: Babyloniaan ja takaisin

UT, osa 1: Jeesus

UT, osa 2: Lisää Jeesuksen opetuksia

UT, osa 3: Jeesus meidän edestämme

UT, osa 4: Apostolien teot

VT, osa 1: Luominen - Joosef

VT, osa 2: Mooses - tuomarien aika

<http://www.luterilainen.com/fi/pyhäkoulun-opettajille>

**SUOMEN
TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN
KIRKKO**

Toimintatiedot

Helsinki: Fabianinkatu 13 A 1, *jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 11.00. HPE: 7.10., 21.10., 18.11., 2.12., 16.12., 30.12. Huom! Ei jumalanpalvelusta 30.9. eikä 4.11.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: tiedustelut pastori Hautalalta.

Joensuu/Kontiolahti: *jumalanpalvelus*, HPE, la 23.9., 20.10., 17.11. ja 1.12. klo 18. Huom! korjatut päivät seurakuntatiedotteeseen verrattuna.

Jyväskylä, Ansaritie 5 A 21: *jumalanpalvelus*, klo 16.00 su 7.10., 4.11., 18.11.(HPE), 2.12., 16.12.(HPE).

Kokkola: *jumalanpalvelus*, HPE, pe 5.10., 26.10., 23.11. ja to 13.12. klo 18.30.

Kyyjärvi: *jumalanpalvelus*, HPE, pe 5.10. ja 23.11. klo 14.

Lahti Rajakatu 7: *jumalanpalvelus*, HPE, su klo 16.00 7.10., 18.11., 2.12. Huom! jumalanpalvelus su 30.9. ja la 3.11. klo 11. Raamattutunnit Heparilaikirjeestä to 4.10., 25.10., 8.11., 22.11., 6.12. klo 17.00.

Pori, Marttala:

Seinäjoki: *jumalanpalvelus*, HPE, la 6.10., 27.10., 24.11. ja 15.12. klo 16.

Tampere, Marttala: Hämeenpuisto 39A: *jumalanpalvelus*, HPE, sunnuntaisin klo 11. Raamattutunnit ti 9.10., 13.11., ja 11.12. klo 18.30 pääkirjasto Metso, Tammi-sali. Huom! ei jumalanpalvelusta 4.11.

Turku, Vähä Hämeenkatu 12: *jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 15.00 la 6.10., 24.11.HPE, 15.12.

Tyrvävä: *jumalanpalvelus*, HPE, pe 14.12. klo 15.30.

Vaasa, Marttala: Kirjastonkuja: *jumalanpalvelus*, HPE, la 6.10., 27.10., 24.11. ja 15.12. klo 11.

Äänekoski: *jumalanpalvelus*, HPE, su 28.10. ja 16.12. klo 14.

Pastori Edward Brockwell Ansaritie 5 A 21. 40520 Jyväskylä.

Puh. 050 433 1100.

edward.brockwell@luterilainen.com

Pastori Vesa Hautala Kullervonkatu 1-3 D 95, 33100 Tampere,

Puh. 040 844 5368.

vesa.hautala@luterilainen.com

Pastori Markus Mäkinen Silta-voudintie 1 B 16, 00640 Helsinki.

Puh. 040 752 1156.

markus.makinen@luterilainen.com

Pastori Kimmo Närhi Luhtikatu 3 A 6, 15500 Lahti.

Puh. 040 7567 659.

kimmo.narhi@luterilainen.com

www.luterilainen.com

www.pyhäkoulu.fi

Teema: Pelastusvarmuus

Luther-lainaus, MM.....	154
Pääkirjoitus MM.....	155
Valitun rouvan sanoja, MBL.....	157
Saako uskovainen olla varma pelastuksestaan? KN.....	160
"Ei parane krossata sanan päälle!" MM.....	161
Katso Vapahtajaa! CFWW(Yli 40 vuotta sitten).....	163
Onko uskosi heikko? MM.....	165
Jeesuksessa tuli "on" ja "aamen", KN.....	167
"HERRA, Herra mitä minulle annat?"MM.....	168
Riittääkö Raamattu? KN.....	170
Miksi kutsumme itseämme luterilaisiksi? EB.....	172
Ilmeellistä vähennyslaskua EP.(Yli 40 vuotta sitten).....	176
Varmasti rakastettu, MM.....	180
Lapsille: Uskolliset apostolit, Kadonnut raha, MM.....	182
Raamatunkertomus Apt. 16:16–34.....	183
Ilmoitukset.....	184-186
Toimintatiedot.....	187
Kansi: Jumalan johdatuksessa, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23,
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset
Luterilaiselle: FI15 8000 1700 3033 09. Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59.
Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 4200, ulkolähetys
7003, opintorahasto 7100. 2) Kirjamyynä FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.
Tilaushinta 2017: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e
Toimitus: Päätoimittaja: Markus Mäkinen, Siltavoudintie 1 B 16, 00640 Helsinki,
puh 040 752 1156, markus.makinen@luterilainen.com
Taitto ja kuvitus: Kimmo Pälikkö.
Lehden tilaukset, osoitteenmuutokset ja laskutus: seppo.sarela@
luterilainen.com, puh. 045-145 8600. Jos se ei ole mahdollista, niin muutokset
voi antaa puhelimitse päätoimittajalle.
Tilausmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille numero: FI15 8000 1700 3033
09 Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com